

forlanger, thi jeg siger: det er en konsekvent Følge af almindelig Børnepligt, at man maa give ham Penge til at uddanne Soldaterne for. Men naturligtvis, jeg vil, hvis jeg kan faae andre Medlemmer til at slutte sig til mig, prøve paa faa godt som muligt at gjøre den anden Lante gjældende. Jeg skal ikke her komme ind paa de andre os forelagte Forslag, deriblandt det om den overordentlige Bevilling, skjøndt det er meget fristende, naar man som her taler om vor finant- sielle Stilling. Det er jo imidlertid ikke tilstedelig, da disse andre Lovforslag endnu ikke fore- ligge til Forhandling, og jeg vil derfor opsætte til en anden Leilighed at komme ind derpaa.

Til Slutning skal jeg gjøre nogle korte Bemærkninger lige overfor ærede Medlemmer, der have hørt Ordet tidligere, og da først lige overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), til hvem jeg har endnu en Bemærkning at gjøre, foruden hvad jeg allerede har udtalt ogsaa lige overfor ham. Det ærede Medlem sagde igaar, at vi skulde vise og lægge for Dagen, at vi alvorlig ville forsvare os. Sa mine Herrer, her er det ligeledes en sørgelig Kjendsgjerning, at der ikke er en Eneste her i Salen, selv den høitærede Krigsminister inklusive, der tør love os, at dersom vi bringe disse uhyre store Offre, vi saa have den mindste Udset til at kunne forsvare os, naar en af de andre Magter vil angribe os; thi hvis vi kunde have den mindste Udset til, at dette vilde være en Frugt af disse Lovforslag, skulde jeg være den Sidste til at modsætte mig dem, men en saadan Udset kan jeg ikke give. Efter min Mening er det sørgeligt at bruge saa mange Penge, at trække saa store Beler paa Skatteyderne, uden at kunne give dem anden Trost, end at vi dog til Syvende og Sidst, naar en Magt angriber os, vilde blive slaede og komme til at ligge under. Det er sørgeligt, at man skal have en saadan Stilling, men, som det igaar blev sagt af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ankjar), det er de smaa Staters Skæbne, og det vilde være urimeligt af os, om vi vilde puste os op til Andet, end hvad vi ere. I den Henseende har den høitærede Krigsminister ligeledes været ærlig, idet han ved Lovforslagets Forelæggelse sagde os, at derom kunde der ikke være Tale. Hvad han derimod fremsatte som en alvorlig Lante, og hvad jeg senere har grublet over, er dette, at han sagde, at denne Armeeplan og disse overordentlige Udgifter skulde anvendes til at forsvare en neutral Stilling, og vedrørende dette Punkt ønskede jeg gjerne et yderligere Svar af den høitærede Minister. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har nu allerede igaar indladt sig paa denne Lante, men han holdt sig til et eneste Hjørne af Verden, nemlig det skandinaviske, og han gjorde den høitærede Krigsminister adskillige Bredbelsler, fordi han ikke havde gjort dette eller

hint for at gennemføre Neutralitetstanken. Jeg for mit Vedkommende vil gaa videre og tillade mig at spørge den høitærede Minister, om der for Alvor er hos de store Magter i Europa gjort Forsøg paa at slaffe os en neutral Stilling. Er dette Tilfaldet, og er en saadan Stilling lovet os paa visse Betingelser, deriblandt den Betingelse, at vi til Vn derfor skulle gaa ind paa Love som disse, skulle have en saa og saa stor Hær, at møde med, naar vor Neutralitet bliver angreben, saa vil min Stilling rimeligvis blive en anden. Naar den høitærede Krigsminister vil svare mig, at en saadan Forhandling ikke alene er indledet, men at vi ogsaa have Haab om at blive erklærede neutrale paa de nævnte Betingelser, saa vil jeg love den høitærede Minister at følge ham. Men er dette ikke Tilfaldet, og kan den høitærede Minister ikke give et bekræftende Svar i saa Henseende, saa forstaa jeg ikke, hvad han mener med det Udtryk "neutral Stilling", inden han forklarer det næiere. Jeg skal endnu tillade mig en lille Bemærkning til den høitærede Minister. Da det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ikke havde den Tro paa vor Søværn, som Ministeren syntes, at han maatte have, med Hensyn til dets Gøne til at forsvare Landet, saa sagde den høitærede Minister: Sæt nu, at vor sydlige Nabo er i Krig, med en anden Stormagt, og at hans Flaade er slaet. Sa, dette er meget rigtigt; dersom vi vare sikre paa, at førend vi blive angrebne, har den Magt, der vil bekriige os, indladt sig med en anden Stormagt, og er bleven grundig afbanet, saa kan jeg nok forstaa, at der kan være Udset til, at vi kunne komme efter og give ham lidt Daba. Men hvis denne Forudsætning ikke holder Stil, hvis den paagjældende Stormagt ikke indlader sig i Krig med den anden Stormagt, uden først at have overfaldet os, saa stiller Sagen sig anderledes. Det forekommer mig virkelig ogsaa, at vor Beliggenhed er saaledes, at det nok kunde tænkes rimeligt, at en eller anden Stormagt, der sølte sig generet af vor Tilværelse, vilde først overfalde os, førend den erklærede en anden Magt Krig. Maaske tager jeg imidlertid fejl, og jeg skal gjerne lade mig belære, saavel af den høitærede Krigsminister som af andre Sagkyndige, men jeg har hørt Folk, som jeg tror ogsaa ere Sagkyndige, være af den Mening, at det er meget rimeligere, at den paagjældende Stormagt falder over os, førend den indlader sig med en anden Magt. Altsaa Sagen er omvendt, Hertil skal jeg foreløbig indskrænke mig, idet jeg taffer det ærede Thing for den Opmærksomhed, som det har skænket mig, og jeg haaber — idet jeg slutter med den samme Betragtning som den, jeg begyndte med — at det vil høre over med de afvigende Anskuelser, som jeg har fremsat i det af mig nu Udviklede. Det er den samme Anskuelse, som jeg havde i 1867, og som jeg har endnu, og jeg kan som sagt kun beklage, at de Herrer ikke